

Premi Viola
APÒSTROF

Autor: Lluís Busquets Grabulosa

Sovint no us veig enlloc, Senyor, ni sé on trobar-vos;
aleshores m'enuïja, aquest sonor silenci,
perquè sé que no és vostre, sinó que surt de mi;
de vegades, en canvi, us sento tan proper,
en el mar, en el vent o en la verdor dels arbres
que és com si m'escoltéssiu els balbuceigs que us faig.

Sé que em cal esperar que un jorn vulgueu obrir
la porta de la Mort, la vostra gran Serventa,
que us fa de missatgera. Voldria que arribés
sense fer escarafalls, benèvol i clement,
com l'amiga esperada de tota la família.
De fet, la desconec, perquè no soc prou pur,
vist que tot jo soc ganga i deixalla baldera
a la vostra presència, malgrat aquella espurna
d'esperit que tragino, com una gota d'aigua
del mar de l'Esperit, que sou, Força increada.
A voltes la interpel·lo i, molt baixet,
a cau d'orella —sense ni un bri d'orgull
de part meva—, l'avisó que es prepari
a perdre la batalla com succeí amb Jesús:
«Tots els humans en Ell et derrotem!».
(Ella abaixa l'esguard i posa mala cara.)
D'altres vegades, hi parlo amical
i li demano que ens sigui benigna
(i llavors penso en tota la família
i el buit que ens deixarem).

No em sé imaginar encara

la Vida eterna i nova que em tocarà encetar:
ni em fondré amb l'univers ni em dissoldré en el Tot;
sé sols que romandré —no sé *on*, *com* ni *quan*—
amb el cos transformat, essent el que jo he estat,
i que podré abraçar els éssers més volguts
i recrear-hi *allí* llaços d'eternitat.

No estic, encara, a punt per un traspàs tan ple
i, quan parlo amb la Mort, li confio un desig:
que en els meus temps darrers em purifiqui al foc
d'adherències mundanes fins a esdevenir llum
i pugui convertir l'espurna que m'amara
en flama d'Esperit que m'abrusi sens foc.
Vos m'accepteu la trampa (que ha d'implicar més temps)
i ella somriu airada. Aleshores li faig
un programa de coses i una llista de llibres,
que tinc pendents encara abans del meu final.
«Quan ho hagi acabat tot, trobaràs sal i pa
al rebedor de casa, que tindrà el llum encès
i la porta badada», li dic. (I Vós, Déu meu.
m'encobriu la jugada.) I encara li demano
—ja ens hem tractat un xic i ens tenim confiança—
que a l'hora del traspàs em vingui a trobar al llit,
amb reverent silenci, voltat dels qui m'estimen
i amb el seny del tot lúcid... per connectar-me amb Vos.